

visual que requereix de més presència narrativa i explicativa. -A.P.

► **GELABERT AZZOPARDI COMPANYIA DE DANSA I TERMITA FILMS: Del passat al futur.** *Tranç* és un petit viatge en el temps tintat d'un obscurantisme excessiu al mateix temps que la idea, malgrat la controvèrsia, esdevenia nítida a escena. La intimitat d'una idea, una concepció, en un muntatge plàstic on s'amalgama l'audiovisual i la dansa, en una retrospectiva al passat per passar a un futur o més ben dit, a un latent present. Sempre un plaer gaudir del tàndem Gelabert-Azzopardi malgrat l'excessiu intimisme en la concepció. -A.P.

► **PEP TOSAR: Tots aquests dois.** L'artista mallorquí Guillem d'Efak (1929-

1995) mereix ser recuperat i Tosar l'homenatja combinant monòleg, documental i música en directe. -M.S

► **PRODUCCIONS DE FERRO: Reflexions.** En l'espectacle *Acorar* l'època de matança a les illes esdevé un ritual, tant en l'exercici de sacrifici del porc, com en els rols, les inquietuds, els temes que allí es parlen, es discuteixen i sobretot, obren la porta a la reflexió més directe i acurada del pas del temps, la pèrdua de valors, memòria, sentiment que obre la porta a una reflexió més personal, més íntima que l'aparent benestar i avenç, comporti a la pèrdua de principis. Interpretat i escrit per Toni Gomila sota la direcció de Rafel Duran, esdevenia la primera perla teatral de la fira. -A.P.

► **QUATRE PER QUATRE: Reversionant clàssics.** *El café de la Marina* és una elegant i correcta aposta del grup de Granollers en una nova versió del clàssic de Josep M. De Segarra. Malgrat un discret començament, l'elenc es va anar fent seva l'escena, amb un bon treball dels actors en els rols protagonistes. -A.P.

► **TEATRE NU: Sense explicació racional.** *Raspall* és un conte original de Pere Calders on els objectes, situacions i personatges de la quotidianitat adquireixen una nova dimensió en una petita aventura extraordinària, guiada i narrada per dos bons mestres de cerimònies com en varen ser els seus dos intèrprets: Francesc Mas i Maria Hervàs. -A.P.

► **TEATRE LLIURE: Revolució 2.0.** *Cartes de Tahrir* és un apassionant muntatge testimoni en directe a través de les xarxes socials de la revolta egípcia a la plaça de Tahrir el gener del 2011. Sense artificis ni en la cerca de la ràpida empatia amb l'espectador, 4 actors que fan viu amb la paraula, el testimoni dels protagonistes a través de la xarxa. L'evolució àgil, vibrant, compromesa en la veu i sòbria en la posada en escena, el converteixen en la segona perla teatral de la fira. -A.P.

► **YURDAL TOKCAL: Passion, Songs of Istanbul.** El recital de llaüt àrab va quedar en empat tècnic. Nombroses persones del públic van anar marxant i, entre la seixantena que van perseverar, n'hi havien que el van felicitar. -M.S.

► **XAVI LLOSES I L'ESCOLANIA DEL CERCLE: Les cançons de 1988.** La idea era bona: que un *outsider* com Lloses reinterpretés les cançons que van sonar al primer Tradicionàrius. Malauradament, gairebé no han pogut presentar-ho en directe i en la posada en escena hi faltava rodatge. -M.S

► **MARIONA SAGARRA: Un Patufet se'n va a la sorra.** Les il·lustracions amb la sorra de Borja González s'imposen amb rotunditat en un muntatge al que Sagarra aporta la interpretació de cançons tradicionals per a infants, amb acompanyament musical de Maria Albero. L'argument té el Patufet com a protagonista, fill conductor d'un viatge que serveix d'excusa per oferir un repertori variat. -Toni

REPORTATGE FOTOGRÀFIC DE SALVADOR REDÓ (1 I 3) I MIREIA ARSO (2 I 4)

Brams, del país i del món

► El Kursaal va acollir un projecte fet a casa i molt mediterrani que es mereixia una ovació: per omplir, per convidar la Banda de Berga...

Crítica

DAMIÀ VICENS | MANRESA

Després d'una fira amb protagonisme destacat per la música jueva i flamenca, el teatre Kursaal va acollir ahir un projecte del país, però també del món. I és que la proposta conjunta de Brams i la Banda de l'Escola Municipal de Música de Berga, encara que es vegi com una cosa feta a casa, inclou, com la resta, tota l'essència mediterrània. Per haver omplert l'auditori, pels preus populars de l'entrada (12 euros contra els 35 de l'actuació de Noa), per donar l'oportunitat als més de quaranta xavals de la Banda, pel seu caràcter tradicional, pel compromís de les cançons amb les nacions oprimides del món, l'espectacle d'ahir es mereix una ovació.

A més, de tots els concerts celebrats al Kursaal durant la fira, el de Brams ha estat amb el que el públic s'ho ha passat millor. O al-

menys això va semblar veient els espectadors participant com mai, cantant i acabant dempeus aplaudint. Aquest bon ambient assolit disculpa la sonoritat de l'acte, que gairebé mai va estar a l'alçada.

L'estil musical de Brams ha partit sempre del rock. Ahir, però, les seves cançons van ser llegides des d'una òptica ben diferent. La Banda de Berga, formada bàsicament per alumnes d'instruments de vent, va acompanyar el repertori del grup, i li van donar un to més tradicional. El projecte, estrenat el passat juny, era el primer cop que es presentava al Bages. I ho va fer amb èxit.

Brams va iniciar el concert interpretant amb la seva formació habitual cançons com *Aquesta remor que se sent*, *Quan surt el sol*, *Un secret que t'havia de dir*, etc. Esglaonadament, es van anar incorporant els músics de la Banda, amb peces mítiques del grup que lidera Francesc Ribera *Titot* com *Nena de Nicaragua*. Amb *Autoodi*, la Banda de Berga, dirigida per Jordi Sabata, es va completar i va

dotar de més consistència i emoció els temes, presentats amb una veu en *off*.

Les cançons *Salveu els noms febles* i *Vull per a demà* van encendre el públic. Llavors, van aparèixer les estelades i els crits d'independència, que es van entrellçar amb la cançó *Sóc d'un país*, on Brams canta: «sóc d'un país, sóc del món». El concert va acabar amb música patumaire.

Tant de bo ahir, entre els espectadors, hi hagués hagut algun dels més de mil programadors internacionals que aquests dies s'han passejat per la fira, prenent bona nota d'aquest espectacle. Així potser, tal com Manresa bonament ha fet amb una nova Mediterrània, donarien l'oportunitat a Catalunya de mostrar la seva cultura al món (viva «després de 300 anys» d'ocupació espanyola, va recordar *Titot*).

Qui no hi havia ahir al teatre era la plana política, que sí que seia a la fila 9 del Kursaal el dia de l'espectacle inaugural andalús i del concert de la proisraeliana Noa.

Una imatge d'ahir al Kursaal, on les cançons de Brams van sonar al vent amb la Banda de Berga

MIREIA ARSO

► **IMATGES DE LA FIRA** **1** La Companyia Gestacions va aplegar el públic ahir al matí al pati del Kursaal amb la seva història *Sota les faldilles*, un títol que suggereix on s'amaguen les vivències personals i col·lectives del Ball de Gitanes **2** Niño Josele va actuar al Kursaal acompanyat de la Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona i el trompetista sard Paolo Fresu **3** L'escenari de la taverna instal·lada en una vela a la plaça Sant Domènec va acollir el concert dels Hermanos Cubero, que barregen jotes i seguidilles amb el *bluegrass* de Kentucky **4** Espectadors seguint la cervavila de Rodafonio, a càrrec de Factoria Circular